

Bag facaden?

22 *Værket mindede mig om et billede fra virkeligheden. Jeg sad engang i et tog et sted i Jylland. Toget standsede af en eller anden grund og holdt stille – og i nogen tid kunne man se ind i en af de haver, der ligger så mange af langs banelegemet.*

Af Torben Weirup

Jeg ville ønske, jeg havde opdaget Charlotte Grums værk i NHL Space ved et tilfælde frem for at have opsøgt det med en viden om, at det var der, for en af pointerne ved det må være overraskelsen hos beskueren over, at et vindue i en nedlagt forretning på Vesterfælledvej i København pludselig viser sig at være et billede.

Men jeg vidste det, og jeg gik nogle gange hen og så på det, mens det blev vist. NHL Space er en slags *outdoor gallery*, der i foråret 2008 viste en udstillingsrække tilrettelagt af Nanna Lysholt-Hansen, hvor de øvrige kunstnere var Nina Maria Kleivan, Marie Louise Vittrup og Kasper Oppen Samuelsen, Ina A. Mance samt Michael Isling. NHL Space har som nævnt til huse i en nedlagt forretning på Vesterbro i et af de solide boligkvarterer, der engang gjorde dansk arkitektur til avantgarde på verdensplan. Tæt ved ligger Carlsberg, der på en helt anden vis er en arkitektonisk og industrihistorisk attraktion, og Enghave Plads, hvor Peter Hansen i sin tid maalede legende børn. Engang har her været et meget levende forretningsliv, men det er om ikke forsvundet så forandret, og i dag er det mest døgnkiosker og pizzeriaer, der sikrer de basale fornødenheder. Livet leves bag murene inde i lejlighederne, men her er det så, at Charlotte Grums værk pludselig åbner for et blik ind i husene.

Selve værket er enkelt. Det er en video-projektion, hvor man ser en kvinde komme ud i et køkken og vaske op. Hun står overvejende med ryggen til. Ganske sagligt følger man hendes sikre og rutinerede bevægelser, mens hun vasker tallerkner og bestik og andre køkkenredskaber op, tørrer dem af og stiller dem på plads. Vi får ikke noget indtryk af hendes sindsstemning eller af hende som person.

Efter endt arbejde forlader hun rummet, og videoen begynder forfra. Den vises som et loop, og man griber sig i at ønske, at vinduet var mørkt og utilnærmeligt i blot nogle øjeblikke, inden det atter åbner sig med sin fortælling. Af pressemeddelelsen fremgår det, at »projektion er arrangeret således, at kvinden i videoen forekommer unaturligt stor. Dette skalaspring kender vi fra reklamens måde at kommunikere på. Men hvor reklame ofte viser mennesker med fronten

Udsnit af Charlotte Grums videoinstallation »Inside out«, 2008.

Udsnit af Charlotte Grums videoinstallation »Inside out«, 2008.

til og kommunikerende direkte og insistende til beskueren, står dette menneske med ryggen til og er meditativt optaget af sit gøremål». Og det er jo da rigtigt nok, at den afdæmpede registrering af hverdagsagtigt gøremål står i kontrast til reklamens mere offensive æstetik og billedsprog for slet ikke at tale om reklamens formål.

Men det var egentlig ikke dét, der greb mig ved Charlotte Grums værk. Kvinden står med ryggen til os med front mod et vindue og en udsigt til en gård, hvor man ser nogle træer. Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, at det kunne være den faktisk eksisterende gård på den anden side af bygningen, således at murene som ved en mirakuløs hændelse er blevet gennemsigtige, og vi kan se ind i lejlighederne, som var det et eventyr. Eller en roman af Doris Lessing.

Værket mindede mig om et billede fra virkeligheden. Jeg sad engang i et tog et sted i Jylland. Toget standsede af en eller anden grund og holdt stille – og i nogen

tid kunne man se ind i en af de haver, der ligger så mange af langs banelegemet. Man kunne også se huset, der lå ganske tæt på, og i et vindue – sandsynligvis et køkkenvindue – stod en kvinde som i sine egne tanker og kiggede ud. Det var søndag, tror jeg, og sidst på eftermiddagen. Måske skulle hun i gang med at lave mad, måske skulle hun til at kalde på børnene, måske var hun blot faldet i staver? Måske tænkte hun på festen i aften eller på arbejdet der ventede den følgende morgen, måske en bog hun havde læst, måske en afdød slægtning, måske på haven, måske på livet eller bare næste ferie.

Under alle omstændigheder lignede det et harmonisk scenari. Solen skinnede, himlen var guldalderblå. Havens frugttræer blomstrede, og jeg er sikker på, at

fuglene kvadrede. Vi kan jo ikke vide det, men det så egentlig ud, som om der stod en kvinde, der var tilfreds med sit liv. Måske var det ikke det, hun i sin tid havde drømt om, men måske stod hun og regnede på plus-siden med børn og forhåbentlig godt helbred og ægteskab og venner og fritidsinteresser og ikke den store bekymring for fremtiden. Måske. Og så måske alligevel ikke. Måske stod hun – som i et ældre maleri – ved vinduet og kiggede ud af sit fængsel. Kiggede efter vejen væk fra hverdagshelvedet denne trivielle søndag eftermiddag og efter toget, der ligesom livet kørte forbi hende som i et billede af L.A. Ring eller en roman af Herman Bang. Vi kan ikke vide det. Det kan vi heller ikke med Charlotte Grums tvetydige værk. Det er derfor, det er vanskeligt at glemme det.

Charlotte Grums værk »Inside out« blev vist i NHL Space, Vesterfælledvej 63, København i perioden 16. jan. til 3. feb.

nhl-space.dk - charlottegrum.dk